

og som det sker her i Verden, disse Penge laaner han maaske — det er ikke saa sjældent, at den sidste Prioritet er et Laan, selv om den ikke fremtræder som saadant — for overhovedet at kunne komme til at bygge, hvis han er meget ivrig for det; i saa Tilfælde svarer han ogsaa Renter af dette Laan. Han sidder altsaa for en ret høj Renteydelse af den Ejendom, han har opført.

Endelig kommer jeg til den tredje Personlighed i dette Forhold, nemlig Staten. Hvad Sikkerhed har egentlig Staten for de Penge, den har indestaaende? Der siges ganske vist, at Kommunen deler det mulige Tab med Staten. Jeg forstaar nu imidlertid ikke ganske den Affattelse, § 5 har faaet med Hensyn til Kommunens Stilling overfor Eftergivelsesreglerne. Der staar, at Kommunen skal yde et tilsvarende Beløb. Hvor meget skal Kommunen yde? Skal Kommunen ogsaa give Afkald paa noget — Kommunen har jo ikke direkte noget Krav paa Laantageren, paa Bygherren —, eller skal den yde Staten noget? I saa Tilfælde synes jeg nok, det maatte gøres tydeligere, hvad der menes med dette, at den skal yde et tilsvarende Beløb. Jeg forstaar ikke til hvem, og jeg forstaar heller ikke, hvad det skal ydes for, men det kan maaske den højtærede Minister oplyse. Men naar Manden nu ikke kan betale, kan han saa beholde sit Hus? Eller skal Staten, efter at den Periode er gaaet, i hvilken der efter Lovforslaget hverken betales Renter eller Afdrag, ja, hvor der endda kan være — jeg vil ikke tale om, at hele Summen kan være eftergivet, for det skal være ganske særlige Undtagelsestilfælde, men være givet Hensigt med Renten —, skal Staten saa overtage Bygningen? Eller skal Staten stille Ejendommen til Tvangsauktion og overtage den selv, hvis den ikke kan faa noget ind for den? Eller skal Staten abandonnere sit Tilgodehavende, selv hvor den ikke vilde? Jeg synes ikke rigtig, man er klar over alle de Vanskeligheder og Ulemper, der i Virkeligheden er for Staten og ogsaa for Laantageren — ikke for Laangiveren, ikke for ham, der køber Obligationerne, Obligationsejeren, han har det meget godt og faar maaske desuden Obligationerne til en ret billig Pris; men for de to andre Parter synes jeg, der er overmaade mange Vanskeligheder ved den Ordning, her foreslaas.

Nu er min og mit Partis Stilling til dette Lovforslag den, at man ikke modsætter sig Lovforslaget, idet man mener, at naar Regeringen, den højtærede Minister og forskellige Repræsentanter for andre

Partier og vist ogsaa andre har været enige om, at dette Forsøg bør foretages, saa kan man ikke modsætte sig det. Saa kan man sige: lad os prøve det, men en Nødhjælp er det. Medens Fordelene ved Forslaget er ret tvivlsomme ogsaa med Hensyn til, hvorvidt der overhovedet kommer noget Byggeri i Gang efter denne Lov, saa er Ulempene overmaade tydelige. Jeg kan derfor meget godt lykønske den højtærede Indenrigsminister til, hvad der ogsaa før er passeret ham, at han har kunnet faa saadanne sociale Lovforslag igennem med Tilslutning fra alle Partier, men jeg lykønsker ham egentlig ikke til selve dette Lovforslag, fordi jeg ikke tror, man kan overskue de Vanskeligheder, der klæber ved det. Da jeg maa anse det for rimeligt, at vi beholder den højtærede Indenrigsminister i mange, mange Aar i den nuværende Stilling — jeg ved ikke, hvad der vel skulde kunne rokke ham bort fra den uden egen fri Villie, og han er jo endnu saa ny i Embedet, at han neppe allerede tænker paa at trække sig tilbage —, saa tror jeg, han vil faa mange flere Vanskeligheder med denne Lov, end han i Øjeblikket tænker sig, at der kommer finansielle Vanskeligheder med Hensyn til Obligationernes Salg og andre Vanskeligheder overfor dem, man laaner Penge til, saa at Staten efter min Mening i Virkeligheden ikke er saaledes stillet, som jeg kunde ønske. Og det hjælper ikke, at man har dette Omsvøbsdepartement med Boligfonden, Hypotekbank o. s. v. Det er Staten, der engagerer sig og engagerer sig efter min Mening ifølge Lovforslaget ikke saaledes, at den i Virkeligheden arbejder sikkert. Jeg skal imidlertid, som sagt, anbefale Lovforslaget til videre Fremme. Jeg hører til min Forbavselse, at det skal i Udvalg. Jeg har forstaaet Indenrigsministeren saaledes — det sagde han ogsaa i Dag —, at han gerne vilde have Lovforslaget færdigt inden Jul; men hvis Forslaget skal undergaa en Drøftelse i et Udvalg, og man tænker sig foretaget Ændringer i det, som man i og for sig ikke kan undslaa sig for at være med til, og Lovforslaget saa skal tilbage til Folketinget, er jeg noget i Tvivl om, da Juleferien er en af de stærkeste Drivfjedere for Rigsdagen, hvorvidt den højtærede Minister faar det igennem, hvis vi ikke vedtager det uforandret.

Indenrigsministeren (Kragh): Fra samtlige ærede Ordførere har det foreliggende Lovforslag faaet Tilslutning, og derfor kan jeg kun takke. Naar det fra flere ærede Ordføreres Side er fremhævet,